

til den højtærede Handelsministers Redegørelse for sine Tanker og Hensigter, saaledes som han fremsatte dem forleden Aften.

Den højtærede Handelsminister tog jo noget vel formelt paa disse Forhold i sin Tale, i alt Fald for saa vidt hans Stilling til Industriraadet og den meget omtalte Betænkning angaar, og jeg skal gerne følge ham heri, selv om det ikke sker ud fra en Erkendelse af, at den højtærede Handelsminister egentlig gik let hen over disse Spørgsmaal, som nu væsentlig har historisk Interesse.

Netop af Hensyn til den historiske Interesse ønsker jeg dog at gøre et Par supplerende Bemærkninger. Naar den meget omtalte Betænkning i sidste Øjeblik ikke blev offentliggjort, men kun omdelt til Rigsdagens Medlemmer, der som bekendt altid udviser en uhyre Diskretion overfor slige Aktstykker — de har været aftrykt i Alverdens Blade —, erklærede den højtærede Handelsminister, at „Grunden hertil var en Protest fra Industriraadets Side“. Regeringen havde taget denne Protest til Følge, og Ministeren understregede, at „dette kun skete for at undgaa ny Strid og Splittelse om hele dette Spørgsmaal, men ingenlunde, fordi Regeringen i og for sig erkendte Protestens Berettigelse“.

Dette lyder nu lidt underligt, da Industriraadets Indsigelse overvejende udsprang just fra Ønsket om at standse den saa beklagelige Strid og Splittelse, der jo var kommet langt ud i Befolkningen, saaledes som jeg nylig har berørt. At Regeringen vilde offentliggøre fortrolige Beretninger med alle Slags Tal og Oplysninger, der vilde være en Lækkerbidsken ikke mindst for de udenlandske Konkurrenter, var selvfølgelig ubehageligt, men naar Ministeren selv har været inde paa disse Punkter, da skal det dog siges fra dette Sted, at Industriraadets Opfattelse af Situationen ikke mindst var dikteret just af de Bemærkninger, som den højtærede Handelsminister paa egen Haand og uden at give Industrien Meddelelse herom havde tilføjet Oplysningerne fra Industrien.

Herom saavel som om Valget af de saakaldte „sagkyndige“, der har været Mestres for disse Bemærkninger, har den højtærede Handelsminister erklæret, at han selvfølgelig maa have ubetinget Handlefrihed. Det er fuldkommen rigtigt, den højtærede Handelsminister har selvfølgelig Lov til at gøre, hvad han vil. Men naar den højtærede Handelsminister i Samarbejde med Industrien og som Byerhvervenes særlige Minister forsøger at komme til en

objektiv Udredning af disse Problemer, maa han dog ikke misforstaa det, naar man siger, at det ser noget mærkeligt ud, at den ene Part, nemlig Industrien, en skønne Dag skal overraskes med en Betænkning, hvori dens Oplysninger er gjort til Genstand for Modbemærkninger, der ofte er af en saa stærkt polemisk Karakter, at jeg skal afholde mig fra nærmere at karakterisere dem. Det er og var den Slags Behandling af sit Materiale, Industrien dog meget daarligt kunde være tjent med; og de ærede Medlemmer af dette høje Ting, som maatte have læst Betænkningen igennem, vil utvivlsomt give mig Ret i, at man ikke kan fortænke Industriraadet i dette dets Synspunkt.

Men jeg vil, ligesom den højtærede Handelsminister forleden, lade disse Enkeltheder ligge. Jeg vil blot til den højtærede Minister sige, at det forekommer mig, at han i god Overensstemmelse med, hvad jeg her har sagt, i en Del af sine Betragtninger forleden mindre opfattede sig som den Fader, han burde være, og som vi senere hørte han ogsaa gerne vilde være, men snarere fik Skin af at staa som en Forhørsdommer overfor den anklagede, nemlig Industrien.

Den højtærede Handelsminister lagde megen Vægt paa, at han havde ønsket, at Industrien uforbeholdt skulde lægge Kendsgerningerne paa Bordet, som han sagde; han henviste til, at man i Norge havde foretaget ganske lignende Undersøgelser, og at Industrien dér var villig til at gaa med til Offentliggørelse af alle mulige Oplysninger. Det er rigtigt nok, og den danske Industri vilde sikkert ogsaa have gjort dette, hvis man i Danmark var gaaet samme Vej som i Norge, hvor man har ladet disse Undersøgelser foretage af den udvidede Toldtarifkommission, en Kommission, hvis hele Væsen rigtignok borger for en anden Behandling end den, som de særlige danske sagkyndige har givet Sagen. Personlig tror jeg nu, at man overhovedet fra begge Sider rent principielt har grebet fejl i denne Sag. Man burde været gaaet en helt anden Vej, nemlig den, man ogsaa er gaaet i Norge: med Nedsættelse af en Valutadifferencekomité, som aabent og selvstændigt skulde behandle dette Problem, og som selvfølgelig maatte støtte sig ligeligt til Industriens Oplysninger og Medvirken saavel som til Departementerne og Centraladministrationen. Jeg ser ikke af den højtærede Handelsministers Udtalelser forleden, at han har været opmærksom paa, at Norge foruden nævnte